

putasti, Adversaria fidem facerent si
tantum esset, Ceterum si quam de
heteroclitis tu scias, in poësi præcipue
facile credas affectare me prærupta illa
quæ est, qui notis, Te sospite sint et Opes.
necum ut evitens quod facio Bartæ?
sic animus fert, cuius gratiâ unice iasaniam
Quicquid præscribes, esto brevis.

Puteano.

Αλάβαστον μίση, dixi, postquam literas tuas intro-
spexi; ἢ γὰρ οἰκία ἐπὶ ληξέῳ ἐκ τ' ὀσμῆς, et puri-
simo candore visa sunt alabastro nihil debere. Postquam
verò munus utrumque contractavi, ingessi fremens, Εἰς
Τί' ἐν ἀπώλειά αὐτῆ; Quid enim tanti est, cui mihi te
debendi reum statuas, qui cum restitui quod inde perditum, ut
leges nostra loquuntur, non in derelicto fuit restitui, vel si
maris, negotium absentis amici gessi, (hostis enim
quodammodo non es), id egi scilicet, quod apud Barbaros illos
inque in Insubriam irruptores tuos, nescio an officii locus
fuerit. Nisi quod ab humanitate ad gloriam nos excellis
ut sit quod superes, et victores Batavos agnoscis, ut de
victoribus triumphes, inhumanitate nunc de paucis, quod
eruditioris famâ pridem de universis. Auspicatum
verò naufragium, cuius me tabula conciliarunt tibi!
Perieram, nisi paucæ perissent, quarum te servatarum
præmiam facis et magnam mercedem. Præstat altera
de militibus disquisitis, quorum operâ tanta felicitas
tibi compos fuit. Si quid ad Sylva ducis aut Vesalis eni
pugnationem contuleres, ambigas hoc nomine plus
illis debeamus, an recenti isto, quod pulcherrimi cæta,
minis ἐξ ἰσότητος ἢ ἰσότητος αὐτορες occasionem præstent,
quâ vel vincere te, vel a te vici, vinciri utique
incomparabili amicitia meam. At ignari illi benefici-
um dederunt, in obscuro gratias est, cuius nec sponta-
nea causa fuit. Tu consulto deas meo Vis Maxime
unde erit, quò tam grave nomen expediam impar-
levioribus? Eū ad victoriam iterum te roco, sed om-
nium illam maximam, illam tui, ut cum vincere
me possis maxime, te ipsum malis. parcas victo, ne
a te

a te vincaris; facias inquam quae facis, et humanitate Te
 tua induas, ne revereri te necesse habeam, quem revereri
 non super capis. . Quam de meo vitem lacrimam pulcherrimam
 Sindoni assuiti, vix citra ruborem eo loci adspexi.
 Hem Puteane, quocumque te rei novitas ategit, attende
 pressius; Non ferunt lucem illam, quae tenebrionibus
 nobis inter tot anlas turbas et Republicas avocamenta
 tumultuario excidunt. Historiam Tusubricam omni
 aeternitate dignum opus agnosceamus. In hac autem, qui
 seri olim nepotes Stribliginem meam reperituri sunt
 an tu temere censuros putas iterum hodie in Tusubricam
 Barbaras irrupiste, nec te vero excusabilem, qui sponte
 induxeris, quorum tot invasiones tam disette exagitas!
 Sane, ut existimationis meae rationem habere parum
 intereret, tuae omnium integerrima habitum
 oportuit. Sed serius ut opinor, movemus ista et
 movemus. Tute videris, qui hoc in tristis. De operibus
 meis, quod inquis, quid rerum nempe vulgare sustinuerim,
 Sane, nihil, hoc mihi cum veteri Poeta com-
 mune est, Non obstat nostris sua turba
 libellis, nec ad Rempublicam tempestius adnoto
 satis vacavit ut mihi superstes fierem, vel, si arro-
 ganti averti non fers, ut conarer esse, cum non
 ero. Ad Poesiam natura prorsus, tenella juvenute
 pleraque quae vides lusi. Indigna quidem illa Re-
 si quidquam, sed exhibenda nunc tamen, ut quem
 amicum subito adsciveris plane perdiscas, et prae-
 tiis consilii hunc fructum feras, cautius festinare.
 Porroqai caudortus est, ab aetate singula estimabis,
 nec ab anno MDCCXXIV retro ascutes, nisi nugis
 impediti amas. Characteres Ethicos, et elogia Civita-
 tum praecipue patiens spectari. In caeteris plerisque
 nihil egi, in hisce obitatus, ut oportet, fui, composito
 ad virtutem vultus in tempora et mores vocare
 placuit. Quae potiora toto deinde sexennio, non
 mei juris, inter serias nonnunquam debi, pro se nata
 lucem adire. Adde omnium nobissimam, quibus
 Petrarca magnis manibus nuper litatum fuit.
 quid his acciderit, nisi aliunde noscis, hinc disces. Nobis
 indignatio veram expressit, et ne me solum ad
 nugarum argumenta convolare credas, plerosque rei
 literariae antesignanos idem facinus exeruit. In
 turba peccavimus, si omnes videas, facile mihi ignoscas.

Vale

Vale Vir Clarissime, et nisi multiloquio isto molestus
fui, ut jam contractae familiaritatis laedeat, ^{quod} ~~per~~ ~~otium~~ ~~conversacione~~ ~~conversacione~~ ~~per~~ ~~otium~~ ~~quod~~ ~~quod~~
liberorum vincula quae potes injice amico novo. Sicut
quotidie a vicina Lugduno Viri magni absentes abeant.
sic instat omnium Heinsius Meus. Tu si coire dignaris
in consortium, optandi finem inuenere, Persarum
rege beatico. Hagae comiti. . . . Jan: 1700 XXXI.

Roberti imper defuncti ἀποκάλυψιν hic habes.
si quid praeterea ab his locis expectis esto inveni
amicitias tesseras, quod huic homini manderes quod
curatum voles. Adde Principi mei diploma
Puteano facile concessum, non hanc formam
civis temere concedendum, ne forte in exemplum
trahi posse praesens credatur. Id quaeo ne fiat,
tua cautio sit; non hoc muneri ornandi gratiam
describo, manus enim meum non est, sed
accendat molestia multorum, qui ut caecutire
sibi amant, homo homini quid praestet, stulti
intelligentes quid intersit, fortasse non intelligant
et sibi debere aut vident, quod cuiquam negari
non potuit. Expectabo si commodum sit, ut
Catalogum videre liceat operum tuorum.
non infima annuum pars in supellectile mea est,
sed potissimum singularum editionem fortasse non
novi. Vale iterum, et grandem si vix excusas
epistolam, proluxa voluntatis argumentum habet.
Praeter morem meum adolexia est, praeter
amorem brevitatis fuisse, in posterum contractior
esse libebit, hodie nec licere putavi.

Vir Amplissime. Amanuensis mei culpam accidit
quod mutuum a me fasciculum acceperis. Cum
obseranda singula tradidissent, omisit ille epistolam
imprudens, et quod magis dolui inclusum Principi
diplomas. Excusas socordiam hominis Batavi, et
nemo audire sustineat quorum ante tribunal euasisset
tadium debuisti. Hagae Comiti 11X. Cal: Feb: 1700 XXXI.